

בתי המשפט

בשא 001238/07

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 12/02/2007

בפני: כב' השופטת ב. טאובר

המבקש

רמי מור

בעניין:

- נ ג ד -

ברק 013 שירותי אינטרנט בע"מ

המשיבה

ע"י ב"כ עו"ד ש. שנירמן

החלטה

מבוא:

1. בפניי בקשה למתן צו לחשיפת זהות גולשי אינטרנט שהוגשה על ידי מר רמי מור (להלן: "המבקש") כנגד ברק 013 שירותי אינטרנט בע"מ (להלן: "המשיבה").
2. המבקש הינו מטפל אלטרנטיבי בתחום הרפואה המשלימה העוסק למחייתו בתחום הטיפול האלטרנטיבי בבעיות עור ואקנה.
3. בין התאריכים 22/11/06 ועד ליום 13/12/06 פורסמו במסגרת אתר האינטרנט דוקטורס כנגד המבקש שלושה פרסומים במסגרתם כונה המבקש שרלטן וגנב וכן נכתב "נמאס מהשרלטן רמי מור הזה", "רמי מור די נשבר ממך שבכל פורום אתה מכניס הודעות מפוברקות שלך ומבלבל את הביצים לגולשים אתה אפילו לא אחות מעשית", "רמי מור דיר בלעק ממנו".
4. הפרסומים בוצעו באתר של המשיבה שהינה חברה למתן שירותי אינטרנט.
5. המבקש טוען כי ברצונו להגיש תובענה בגין לשון הרע כנגד הגולשים האנונימיים המשמיצים אותו, ואולם זהות הגולשים אינה ידועה לו הואיל והינם אנונימיים ועל כן הינו עותר כאמור למתן צו כנגד המשיבה למסירת שמו ו/או שמם של הגולשים האמורים שביצעו את הפרסום.

בתי המשפט

בשא 001238/07

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 12/02/2007

בפני: כב' השופטת ב. טאובר

6. יצוין כי הפרסומים האמורים הוסרו מעל אתר האינטרנט עוד עובר לקיום הדיון בבקשה שבפני ואשר התקיים ביום 18/1/07.

הסמכות העניינית:

7. אקדים ואציין כי סבורני כי לבימ"ש זה מוקנית הסמכות העניינית לדון בבקשה. הבקשה מטבעה אמורה להקדים הגשת תובענה כנגד המפרסם לפי חוק איסור לשון הרע שתהא מסורה מבחינת הסעד הכספי שייתבע במסגרתה בגבולות סמכותו של בימ"ש זה. בנסיבות אלה מסורה אף לבימ"ש זה הסמכות מכוח הוראת סעיף 75 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, הסמכות הכללית להושיט סעד לרבות הסעד המבוקש על ידי המבקש.

הדילמה הקשה המתעוררת על רקע הבקשה:

8. השאלה המהותית העומדת, איפוא, לדיון הינה אם יש בנסיבות העניין להעתר לבקשה ולהושיט הסעד המבוקש. הבקשה מעוררת דילמות קשות הנוגעות לאיזון בין חופש הביטוי ללשון הרע ברשת האינטרנט. מחד הוכרה החשיבות של האנונימיות ברשת האינטרנט המקדמת את חופש הביטוי, השוויון והדמוקרטיה, ומאידך - ניצבת זכותו של הפרט לשם טוב ומניעת נזקים על ידי שימוש לרעה באותה אנונימיות.

דילמות אלו נדונו בהרחבה בהחלטתה של כב' השופטת ד"ר מיכל אגמון-גונן בבש"א 4995/00 (י-ם) פלונית (קטינה) ואח' נ' בזק בינלאומי בע"מ ואח' (לא פורסם), פרסום נבו, ובהחלטתו של כב' השופט שלמה לבנוני בבש"א (חי) 5478/06 קי.אס.פי. מחשבים בע"מ נ' ברק אי.טי.סי. 1995 והחברה לשירותי בזק בינלאומי בע"מ (לא פורסם), פרסום נבו.

בתי המשפט

בשא 001238/07

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 12/02/2007

בפני: כב' השופטת ב. טאובר

רשת האינטרנט והשמירה על חופש הביטוי:

9. התפתחותה של רשת האינטרנט אכן מאפשרת גישה למקורות אינפורמציה חדשים המכילים תכנים מגוונים בזמינות גבוהה לכל אדם. רשת האינטרנט הביאה להתפתחות חסרת תקדים של חופש הביטוי וזרימת מידע ומאפשרת העברה של מידע ותכנים בין פרטים בחברה ודיאלוג פתוח בין אנשים שונים הרחוקים זה מזה במגוון תחומים ובלא שיינתן ביטוי ו/או אבחנה למעמד הכותבים ולמוצאם. מאפיינים אלה הם מנשמת אפו של משטר דמוקרטי ועקרון חופש הביטוי.

10. להבדיל מהתקשורת המסורתית מאופיינת רשת האינטרנט בוירטואליות של מקורות המידע המופץ בה. וירטואליות זו באה לידי ביטוי באנונימיות של הגולשים והכותבים שהינם דמויות פיקטיביות ואנונימיות. על רקע האנונימיות של הכותבים, חוסר הזדהותם והיותם דמויות פיקטיביות אין הציבור ממילא מייחס לפרסום משקל רב והתכנים המפורסמים אינם נתפסים בהכרח כאמינים בעיני הציבור הרחב, וכלשונו של המלומד "Cybersmear or Cyber-SLAPP: Analyzing Defamation Suits Against Online : J. R. FURMAN John Does Strategic Lawsuits Against Publid Participation" 23 Seattle L.R. (2001) 213

"Do not underestimat the common man. People are intelligent enough to evaluate the source of an anonymous writing. They can see it is anonymous. They know it is anonymous. They can evaluate its anonymity along with its message, as long as they are permitted, as they must be, to read that message. And then, once they have done so, it is for them to decide what is "responsible", what is valuable, and what is truth".

העדר מקור חקיקה המתיר ו/או מחייב פרסום שמות גולשים:

11. בישראל טרם הוסדרה חקיקה המחייבת ספק אינטרנט שהינו ישות אזרחית ולא ציבורית למסור פרטים אודות גולשיו. עוד ראוי לציין, כי ספק האינטרנט ככלל אינו אחראי כלל על התכנים המתפרסמים בעשרות אלפי הפורומים ברחבי הרשת והוא כלל אינו מסוגל לנטרם.

בתי המשפט

בשא 001238/07

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 12/02/2007

בפני: כב' השופטת ב. טאובר

בדין הישראלי קיימים אמנם דברי חקיקה המחייבים את הפרט לבצע פעולה אקטיבית כגון חובת הורה לילדו מכוח חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962, וסעיף 362 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, חובת מעורב בתאונת דרכים כלפי הנפגע מכוח סעיף 46 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, ותקנות 144 ו-146 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, וכן החובה הקבועה בחוק לא תעמוד על דם רעך, התשנ"ח-1988, אולם המשותף לכל אלה הוא כי המדובר בחיי אדם או במניעה מראש של נזק חמור.

12. אחת ההוראות הבודדות בחקיקה הישראלית המטילה חובה אקטיבית של מסירת מידע על פרט ביחס לפרט אחר היא הוראת סעיף 262 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. הוראת הסעיף אכן מחייבת נקיטת אמצעים סבירים למניעת פשע, למשל באמצעות דיווח לרשויות המוסמכות על פשע שעומד להתבצע, ואולם הסעיף עוסק במניעה מראש של פשע ולא בעבירות קלות ממנו ואף לא בדיווח על מעשה הפשע בדיעבד. למותר לציין כי חובה דוגמת סעיף 262 אינה קיימת בחקיקה במישור האזרחי.

עוד אציין, כי בפסק הדין בע"פ 3417/99 מרגלית הר-שפי נ' מדינת ישראל, תק-על 2001(1) 904, זכה סעיף 262 לביקורת. בהקשר זה אמר ביהמ"ש העליון כדלקמן (בעמ' 910):

"מסירת מידע למשטרה אודות פלוני פלוני הזומם לבצע פשע, עשויה להתקבל בחוגים מסויימים או בנסיבות מסויימות כמעשה מלשינות, וסטיגמת המלשין - המכה בלשון, כדברו של ירמיהו (י"ח, י"ח) - עלולה לדבוק במי שידווח למשטרה על דברים שבאו לידיעתו. לא בכדי נושאים שומרי מצוות עיניהם לקב"ה, ומבקשים הם ממנו יום יום, שלוש פעמים ביום, "ולמלשינים אל תהי תקווה". אמר על כך השופט חיים כהן בפרשת פלוני (שם, 718):

על עם ישראל היו המוסרים והמלשינים שנואים מאז ומקדם מאין כמותם; ואם כי צמחה שנאה זו על רקע חיי הגלות, הרי אף הממלכתיות הישראלית שזכינו בה עם קום המדינה אינה גורעת בהרבה מן הסלידה במוסרים ובמלשינים שאליה הורגלנו כשעוד פזורים היינו בין האומות. ולענין הסלידה הזאת אין אנו יחידי סגולה: היא מנת חלקם של כל עמי התרבות הדוגלים בכבוד האדם ובחירותו;

בתי המשפט

בשא 001238/07

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 12/02/2007

בפני: כב' השופטת ב. טאובר

רק תחת שלטונות טוטליטריים, כמו בגרמניה הנאצית וברוסיה הסובייטית, הועלתה חובת המלשינות לדרגת חובה אזרחית ומשפטית העדיפה על כל יחסי בני אנוש".

כן קבע ביהמ"ש בעניין הר-שפי כי לאור הקושי הערכי הכרוך בהחלתה של הוראת סעיף 262 יש לפרשה בצמצום ובזהירות יתירה (עמ' 911):

"ומילה על דרכי-פרשנות: השופט חיים כהן הודיענו בפרשת פלוני (שם, 719), כי "יש לפרש את סעיף 33 [דהיינו: העבירה של אי-מניעת פשע] על דרך הצמצום וההקפדה למען לא לפתוח פתח לחובת מלשינות אשר ריח דיכוי טוטליטרי נודף ממנה..."

מן האמור עולה, איפוא, כי חובת מסירת מידע אודות מעשה פשע הוטלה בדין הפלילי ובמסגרת הוראת חוק מפורשת ואילו פסיקת ביהמ"ש העליון צמצמה חובה זו לנסיבות קיצוניות ולצורך מניעת מעשה פשע.

13. מדו"ח שפרסמה הועדה לבדיקת הבעיות המשפטיות הכרוכות במסחר אלקטרוני מטעם משרד המשפטים (אשר פורסם במלואו באתר משרד המשפטים www.Justice.gov.il) עולה כי הועדה סבורה כי לצורך חיובו של ספק אינטרנט למסור פרטים אודות גולשים ראוי כי ייקבע הליך מוסדר בחוק אשר יאפשר לביהמ"ש לחייב את ספק האינטרנט למסור את הפרטים המבוקשים. הועדה ניסחה את המלצתה בזו הלשון:

"ראוי לקבוע הליך שיאפשר חיוב הספק למסור את פרטי מחבר התוכן הפוגע. החיוב צריך שיעשה על ידי ביהמ"ש, תוך מתן משקל לטיב התוכן הפוגע, מידת הנזק שנגרם, הקשר בין הפגיעה לבין הנזק וכן היחס בין הנזק שייגרם מחשיפת שמו של מחבר התוכן לבין הנזק שעלול להיגרם מאי חשיפת השם".

וכאמור, תזכיר הצעת חוק מסחר אלקטרוני, התשס"ו-2005, שהוכן על בסיס דו"ח הועדה טרם הבשיל לכדי דבר חקיקה והליך הקובע חיוב ספק אינטרנט למסור פרטי גולשים לא הוסדר במסגרת החקיקה בישראל.

בתי המשפט

בשא 001238/07

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 12/02/2007

בפני: כב' השופטת ב. טאובר

זכויות הפרט הנפגעות מן הפרסום:

14. מנגד כל האמור לעיל לא ניתן להתעלם גם מזכותו של הפרט לפרטיותו ולשמו הטוב ולזכות הגישה לערכאות ואשר קיבלה ביטוייה הן במסגרת חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, והן במסגרת חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, ובפסיקה עקבית של בתי המשפט בישראל. עקרונות אלה מטים את הכף דווקא לטובת הוראה לחשיפת שמם של הגולשים מקום שפורסמו פרסומים הנוגעים לצנעת חייו של הפרט ו/או פוגעים בשמו הטוב.

איזון האינטרסים הראוי:

15. ביסוד סוגיה זו עומדת מחד זכותו של אדם לשמו הטוב וזכות הגישה לערכאות ומאידך עומדת זכות חופש הביטוי ובפרט חופש הביטוי באינטרנט על מאפייניו ויתרונותיו השונים הבאים לידי ביטוי בנגישותו הרבה לציבור, במאפייניו הוירטואליים ובזכותם של המפרסמים לאנונימיות ולחשיבותו הרבה של כלי זה לציבור לחשיפת מידע ולשמירה על המשטר הדמוקרטי.

על רקע שיקולים נוגדים אלה ועל רקע העובדה שהמחוקק טרם אמר דברו סברה כב' השופטת ד"ר מיכל אגמון-גונן בעניין פלונית כי ראוי ליצור אבחנה בין לשון הרע ככל שהיא מצמיחה עילה אזרחית בלבד לבין לשון הרע ככל שהיא מצמיחה אף עילה פלילית בנוסף לזו האזרחית. לשיטתה של כב' השופטת ד"ר מיכל אגמון-גונן, הרי רק ככל שהמדובר בלשון הרע המצמיחה עילה פלילית יש לשקול על חשיפת זהותו של הגולש האנונימי על מנת לאפשר לנפגע מן הפרסום להגיש תובענה אזרחית בגין לשון הרע כנגדו, ובלשונה בסעיף 8א' להחלטתה:

"לעניין גילוי השמות של הגולשים, רק במקרים מהסוג האחרון. כלומר רק במקרים בהם עשויה לקום אחריות פלילית, יש להגביל את חופש הביטוי של הגולש באינטרנט, וליתן לניזוק סעד בדמות חשיפת שמו של הגולש. במקרים בהם עשויה לקום אחריות אזרחית, לא ראוי

בתי המשפט

בשא 001238/07

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 12/02/2007

בפני: כב' השופטת ב. טאובר

בשל כל הטעמים שפורטו לעיל, להגביל את חופש הביטוי של הגולש ולחשוף את שמו. קביעה זו עולה בקנה אחד עם מגמת הפסיקה, אשר נהגה להגביל את חופש הביטוי באינטרנט כאשר נפגע אינטרס הציבור או שלום הציבור".

יצוין כי כב' השופט שלמה לבנוני אימץ אף הוא אבחנה זו בסעיף 9 להחלטתו בבש"א (חי) 5478/06 בעניין קי.אס.פי. מחשבים בע"מ נ' ברק אי.טי.סי. 1995 והחברה לשירותי בזק בינלאומי בע"מ (לא פורסם), פרסום נבו (להלן: "עניין קי.אס.פי.").

סבורני כי האיזון אשר הוצע על ידי כב' השופטת ד"ר מיכל אגמון-גונן וכב' השופט שלמה לבנוני מביא בחשבון את מהות החיוב המוטל בנסיבות אלה על ספק אינטרנט, נותן ביטוי ראוי לעקרון חופש הביטוי באינטרנט וכן מונע הרעת יתר משימוש ברשת האינטרנט, שכן הוא מגביל את חשיפת זהות המפרסמים לנסיבות חריגות בהן מדובר באיום על שלום הציבור בנסיבות שהן מעבר לשמירה על שמו הטוב של האדם הפרטי ו/או על שמו הטוב של עסקו.

כב' הנשיא ברק ברע"פ 9818/01 שמעון ביטון נ' ציון סולטן, תק-על 2005(1), 4187, קבע כי כדי להקים אחריות פלילית בנוסף לאחריות הפלילית בדיני לשון הרע חייב להתקיים יסוד "הכוונה לפגוע", דהיינו אין די באלמנטים האזרחיים של העוולה המקימים רק חבות אזרחית בדיני לשון הרע, ובלשונו (עמ' 4199):

"עוסקים אנו בהגבלה באמצעים פליליים של חופש הביטוי. זוהי הגבלה חריפה וקיצונית. יש לתחמה לגבולות המדויקים של התכלית שלשמה היא נוצרה. בענייננו מדובר באיום על שלום הציבור, שהוא מעבר לשמירה על שמו הטוב של האדם הפרטי... איום כזה מתממש, במידה המצדיקה שימוש באיסור פלילי, רק מקום שלפרסום נלווית כוונה של ממש לפגוע".

בתי המשפט

בשא 001238/07

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 12/02/2007

בפני: כב' השופטת ב. טאובר

כב' השופטת ד"ר מיכל אגמון-גון אכן נעתרה לבקשה ונתנה את הצו המבוקש בעניין פלונית, אלא ששם דובר בנסיבות עובדתיות מרחיקות לכת שהינן יחודיות למקרה בו דנה כב' השופטת, שכן כמצויין על ידי כב' השופטת ד"ר מיכל אגמון-גון דובר "באמירות קשות ופוגעניות אודות הרגליה המיניים, לכאורה של המבקשת 2 וכן בדבר גניבת כספים, לכאורה על ידה" וכן לנוכח הרמזים הפוגעים במבקשת מס' 1 "תינוקת בת כשנה, כאשר הועלו רמיזות בדבר זהות אביה, ולאור חשש הממזרות במדינת ישראל (ויוזכר כי מדובר במשפחה דתית)". בנסיבות אלה ולאור תוכן הפרסומים יכלה כב' השופטת ד"ר מיכל אגמון-גון לקבוע בנקל כי המדובר "בניצול חמור ובוטה לרעה של חופש הביטוי באינטרנט" ולזכות את המבקשות בסעד שנתבקש.

ואולם, הפרסומים שפורסמו באינטרנט כנגד המבקש והמפורטים בסעיף 3 להחלטה מעלים כי המדובר בנסיבות עובדתיות שונות והדומות דמיון רב לנסיבות שהובאו בפני כב' השופט שלמה לבנוני בעניין קי.אס.פי.

בהחלטתו בעניין קי.אס.פי. איבחן כב' השופט שלמה לבנוני את ההחלטה בעניין פלונית לנסיבות הספציפיות והקיצוניות שהועלו במסגרתה. בעניין קי.אס.פי. דן ביהמ"ש, בדומה למקרה דנא, בסכסוך עסקי, אשר בעטיו, כך נטען, פורסמו תחת זהות בדויה מודעות משמיות בדבר שקרים וזיוף. כב' השופט שלמה לבנוני קבע, איפוא, שבהתבסס על המבחן שהוצב על ידי כב' השופטת ד"ר מיכל אגמון-גון כי אין בנסיבות העניין להיעתר לבקשה, ובלשונו:

"במקרה שבפניי, כך עולה למקרא הפרסומים, מדובר בלשון רע נטענת, בעלת מימדים "אזרחיים-מסחריים" גרידא. נטענו בפרסומים האמורים טענות על אמינותה המסחרית של המבקשת. בין השאר, משתמע מן הפרסומים האמורים כי היא משווקת מוצרים יד שניה, הנחזים למוצרים חדישים. ברי כי ככל שאין שחר לפרסומים האמורים נגרם עוול למבקשת המפלס דרכה להגשת תובענה אזרחית בגין לשון הרע. ואולם ברי כי אין להשוות בין פרסומים אלו, מבחינת עוצמתם והוכחת היסוד הייחודי של "הכוונה לפגוע" לאלו שבהלכת פלונית, באופן שספק חמור בעיניי האם הפרסומים האמורים יכלו לבסס חבות פלילית, מעבר לזו האזרחית".

בתי המשפט

בשא 001238/07

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 12/02/2007

בפני: כב' השופטת ב. טאובר

ובהמשך הבהיר כב' השופט לבנוני:

"מתן צו להורות על חשיפת זהותם של גולשים אנונימיים, יש בו בעייתיות, אבק של מלשינות והפרה של ציפיותיהם הסבירות של הגולשים לשמירה על האנונימיות שלהם וביצור חופש הביטוי שלהם... אכן ראוי היה שהמחוקק יקבע את האיזונים הראויים לנוכח מציאות טכנולוגית זו המחייבת אמירות מחודשות של המשפט בסוגיות אלו שבדיני לשון הרע. משעה שהמחוקק נמנע לומר את דברו, ומערכת האיזונים שנוצקה בפרשת פלונית מקובלת עליי, לא נותר לי אלא לפסוק לדחיית הבקשה".

מן הכלל אל הפרט:

16. מקריאת הפרסומים הנטענים בענייננו עולה כי המדובר בלשון הרע נטענת בעלת מימדים אזוריים מסחריים תוך הטלת דופי ביושרו המקצועי של המבקש. תוכן הפרסומים אשר מצרפים כינויי גנאי כנגד המבקש כגון "גנב", "שרלטן" ו"דיר בלעק" ובהעדר פרסום כל תשתית עובדתית אחרת מצד המפרסמים זולת כינויי הגנאי מצביעים על רדידות הפרסומים ומבססת את ההנחה כי האמון שהציבור עשוי לתת בהם הינו נמוך ביותר.

פרסומים אלה לאור אבחנתו של כב' הנשיא ברק ברע"פ 9818/01, שמעון ביטון נ' ציון סולטון, שם, עשויים אמנם להקים עילה אזרחית אך ספק אם יש בפרסום משום איום על שלום הציבור ו/או על שלומו של המבקש ואכן המבקש ציין בעדותו (עמ' 2 לפרוטוקול) כי בגין פרסומים דומים שפורסמו כנגדו ומשעלה בידו לאתר בכוחות עצמו את המפרסם הגיש המבקש תביעה אזרחית כנגד המפרסם ולא קובלנה פלילית.

זאת ועוד, המבקש לא טרח להגיש תלונה למשטרה על מנת שהרשות המוסמכת תחקור אם יש חשד לביצוע עבירה פלילית, וממילא לאחר הסרת הפרסומים המשמיצים לכאורה את המבקש מעל האינטרנט לא שבו המפרסמים לפרסם, לפחות בשלב זה, פרסומים פוגעניים נוספים.

בתי המשפט

בשא 001238/07

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 12/02/2007

בפני: כב' השופטת ב. טאובר

יתר על כן, מחקירתו הנגדית של המבקש (עמ' 1 לפרוטוקול) עולה כי הבקשה לוקה גם באי דיוקים. המבקש טען בבקשה כי המדובר בארבעה פרסומים ובחקירתו הנגדית נאלץ להודות כי המדובר בשלושה פרסומים בלבד. זאת ועוד, הפרטים שהמבקש מציג בסעיפים ג' עד ה' לבקשתו כלל אינם תואמים את הפרטים המוצגים בנספחים ב' עד ד' שצורפו לבקשה. אי דיוקים אלה עשויים לגרום לחשיפת לקוחות של המשיבה אשר יתכן ואינם מעורבים כלל בפרסומים הנטענים.

וכאמור, ומעל לכל, סבורני כי האיזון הנאות בין חופש הביטוי באינטרנט, האנונימיות והוירטואליות של הפרסום ויחודו של האינטרנט כגורם מכונן דמוקרטי אינם מצדיקים בנסיבותיו של פרסום זה את חשיפת הגולשים לאור אופיו ומהותו של הפרסום, כפי שעולה גם מהחלטותיהם של כב' השופטת מיכל אגמון-גונן בעניין פלונית ומהחלטתו של כב' השופט שלמה לבנוני בעניין קי.אס.פי.

סוף דבר:

17. לאור כל האמור לעיל, הנני מורה על דחיית הבקשה.

הנני מחייבת את המבקש לשלם למשיבה הוצאות הבקשה בסך של 1,500 ₪. לסכום זה יתווספו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

18. מזכירות ביהמ"ש תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד בשבט תשס"ז (12 בפברואר 2007), בהעדר הצדדים.

ב. טאובר, שופטת

הקלדנית: רויטל מ.